

prism
ปรีชัม

ผีหลอก

สี่รจก

ยี่สิบห้าเรื่องสั้นหักมุมเขย่าขวัญ

ที่จะพาเราดำดิ่งไปยังกันบึ้งของจิตใญ่มนุษย์

prism
บริษัท

ผีหลอก

สร้างจักร

เขียน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ผีหลอก

prism
ปรีซึ่ม

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์ชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตคลองสาน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Prism Publishing

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ. ลิขสิทธิ์และ พรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-9176-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์ชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์ภักศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา งามอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนา ศิริวรรณณวิ • บรรณาธิการ สลิลทิพย์ สามสุข

ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน • ศิลปกรรมปก วรณศิลป์ สุวิทย์เสถียร

ออกแบบรูปเล่ม กุณศิรา บงแก้ว, สุวิสา เล็กเลิศ

ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงมล บุญจันทร์

พิสูจน์อักษร ปิรณดา สร้อยคำ, วรณพร อาสนวิทยา

คำนำสำนักพิมพ์

สรจักรเป็นนักเขียนที่ตลก

บางคนเห็นประโยชน์แล้วอาจงง เพราะสรจักรมีชื่อเสียงจากงานแนวผีหรือสยองขวัญ (horror / thriller) งานเขียนของเขาบอกเปลือกจิตใจดำมืดของมนุษย์ผ่านเรื่องราวหักมุมคาดไม่ถึง เขาพลิกชะตาชีวิตของตัวละครที่สร้างขึ้นราวกับเป็นของเล่น นักอ่านหลายคนจึงยกย่องให้เขาเป็นเจ้าแห่งเรื่องสยองขวัญของไทย แล้วทำไมเขาจึงเป็นนักเขียนที่ตลกล่ะ

เพราะสรจักรหยอกล้อกับความย้อนแย้งในจิตใจและสังคมมนุษย์ ตัวละครในงานของสรจักรมักคิดว่าตัวเองฉลาดนักหนา เพียงเพื่อจะค้นพบว่าตนเองพลาดเพราะเรื่องโง่ๆ ในไม่กี่บรรทัดถัดมา บ้างก็กระทำบางสิ่งบางอย่างด้วยปรารถนาดีตามประสาพลเมืองดี แต่ผลลัพธ์ที่ได้กลับตรงข้ามเพราะสังคมที่บิดเบี้ยว นำไปสู่จุดจบแสนสลดของตัวละคร (แต่มักจะสนุกสะใจในมุมของนักอ่าน)

อาจจะพูดได้ว่า สำหรับสรจักร ชีวิตมนุษย์คือเรื่องตลกย้อนแย้งที่ระทึกขวัญ เขาสะท้อนแนวคิดนี้ในผลงานหลายเล่ม ตั้งแต่ชุดสามศพ (ศพใต้เตียง, ศพข้างบ้าน และศพท้ายรถ) ชุดสามผี (ผีหัวเราะ, ผีหัวขาด และผีหลอก) จนถึงชุด

สองวิญญาณ (วิญญาณครวญ และคนสองวิญญาณ)

สรจักรจึงเป็นนักเขียนที่ตลก เขามองเห็นความย้อนแย้ง
ไร้แก่นสารของชีวิต หยิบมาลั่นจนเป็นพล็อตที่เจ็บคม และ
เคลือบด้วยจังหวะการเล่าเรื่องสูตระทึก เป็นเรื่องผีหรือสยองขวัญ
ที่เกิดจากอารมณ์ขันในพฤติกรรมมนุษย์

และความย้อนแย้งที่สนุกที่สุดในงานของสรจักรก็คือ
มันเป็นเรื่องสนุกแต่ก็อ่านอย่างจริงจังได้ มันเป็นเรื่องจริงจัง
แต่ก็อ่านอย่างสนุกได้ นี่อาจจะเป็นอีกเหตุผลที่ทำให้สรจักร
ได้ใจนักอ่านทุกประเภทจนถึงปัจจุบัน

prism
ปรีชัม

สารบัญ

ฆาตกรโรคจิต	1
ผีหลอก	9
หมอง	16
แค่อ้อม	25
นางพญาขิมทอง	34
คราวช่วย	44
จิตไม่ว่าง	55
หัวเราะที่หลัง	62
ตาทิพย์	71
วันเลี้ยงผี	83
ความลับของหญิงชรา	93
ข้าเก่า...เมียรัก	106
ผู้หวังดี	116
นอตหลุด	126
ความทรงจำวัยเด็ก	138
ลั้มลุก	153
สุด ๆ ไปเลย	166
ข้างตายทั้งตัว	178
คนเลี้ยงน้อง	192

ดอกทานตะวัน	204
อีสานคลาสสิก	218
แค้นของคนตาย	235
เหยื่อ	252
มิกซ์กับแมกซ์	267
ลูกแม่ทิ้ง	280

ขาดกรโรคจิต

“ตายแล้ว นากลัวจังเลย” ฉันรีบยื่นมือไปหมุนปุ่มวิทยุรถยนต์
รุ่นโบราณเพื่อหาสถานีใหม่ แต่ข่าวก็เหมือนกันทุกสถานี

ฉันลองเลือกคลื่นเอเอ็ม

ไม่มีอะไรดีขึ้น ทุกสถานีกระจายเสียงเรื่องเดียวกันหมด
ฉันเผลอกัดเล็บขณะฟังข่าว

“ประกาศจากกรมตำรวจ ตอนนี้มีฆาตกรที่มีอาการทางจิต
เป็นชายวัยสามสิบสี่ปี ผิวดำแดง สูงประมาณ 176 เซนติเมตร
หลบหนีออกจากโรงพยาบาลเมื่อประมาณ 15.30 น. ผู้ป่วยเป็น
โรคทางจิตเวชขั้นรุนแรง เคยก่อเหตุฆาตกรรมมาแล้ว 13 ราย
จึงอาจเป็นอันตรายต่อประชาชนทั่วไปได้

“ขณะนี้ทางเจ้าหน้าที่ตำรวจกำลังตามจับตัวฆาตกรดังกล่าว
อย่างเร่งด่วน

“ฉะนั้น ในระหว่างนี้จึงขอให้ทุกท่านอยู่แต่ในเคหสถาน
และหากพบเบาะแสใดๆ ให้แจ้งที่หมายเลข 191 ทันที ตรวจสอบ
รูปพรรณสัณฐานบุคคลดังกล่าวได้ทางสถานีโทรทัศน์ทุกช่อง
ซึ่งจะเผยแพร่ภาพถ่ายของ...”

ฉันรีบปิดวิทยุ ทำไมรัฐบาลจึงยอมให้ข่าวนากลัวอย่างนี้
เผยแพร่ทางวิทยุโทรทัศน์ไปว่ๆ อยู่ได้ ฉันคนหนึ่งละที่ประสาท
เสียกับข่าวบ้าๆ นี ก็ฉันไม่มีโทรทัศน์ติดรถที่จะเปิดดูหน้าตา

ของไอ้ฆาตกรบ้าคนนี้ด้วยสิ

และหญิงแก่อย่างฉันก็จำต้องขับรถไปต่างจังหวัดคนเดียว
เสียด้วย

ฝนตกหนักยาวนานต่อเนื่อง ทำให้ฉันต้องประคองรถไป
อย่างเชื่องช้า แม้จะเพ่งท่าโหม่งเย็นแต่ท้องฟ้าก็มีดครึ้มน่ากลัว
แถมกระจกหน้า กระจกข้าง และกระจกหลังก็ฝ้าไปด้วยหมอก
ฉันต้องเอาผ้าเช็ดผ้าที่กระจกด้านในให้เป็นวงๆ พอเห็นทางได้

เกือบสองชั่วโมงแล้วที่ฝนกระหน่ำอย่างหนัก จนทำให้ฉัน
ต้องใช้เวลากว่าชั่วโมงเพื่อมาได้แค่พุทธมณฑล ถ้าทำความเร็ว
ได้เพียงเท่านี้ คงดีเกินกว่าฉันจะไปถึงกาญจนบุรี อากาศก็เย็น
จนฉันตัวสั่นเป็นระยะ

ที่จริงฉันน่าจะหยุดพักตรงศาลาข้างทางที่ไหนสักแห่ง
แต่ชาวฆาตกรโรคจิตนั้นปั่นป่วนประสาทฉันอย่างแรง ฉันยอม
คลานไปเรื่อยๆ ดีกว่าลงจากรถ แล้วถูกมันบีบคอตาย

ฉันอดนอนใจไม่ได้ ทำไมสาวแก่ที่นึกอย่างฉันต้องมา
ระเห่ร่อนอยู่ลำพังอย่างนี้

ฉันมองดูเกจวัดน้ำมันแล้วใจหาย ตายแล้ว ฉันไม่ได้ดู
น้ำมันตอนออกจากกรุงเทพฯ เชื้อซีที่ตัวแดงตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้

ทันใด เครื่องยนต์ก็กระตุกเบาๆ

ฉันเพลอกรีตร้อง พระเจ้าช่วย อย่าเพิ่งดับตอนนี้เลย
ได้โปรดเถอะ ฉันปวดนี้ขึ้นมาจะทันหัน

เครื่องยนต์กระตุกอีกครั้ง อาจจะเป็นเพราะความชื้น

ฝนบ้าเอ๊ย หยุดตกซะทีเถอะ ฉันพยายามบอกตัวเองว่า
คงเป็นเพราะความชื้น เดียวก็หาย ฉันเพลอถูผ้าที่กระจกด้วยมือ

ข้างซ้ายที่ลั่นเทา เผื่อมันจะช่วยให้เห็นปั๊มน้ำมันข้างทางสักแห่ง
แล้วเครื่องยนต์ก็เริ่มกระตุกอีก คราวนี้น้ำมันกระตุกถี่ๆ
ฉันจึงรีบขับรถเข้าข้างทาง

มีตึกแถวเก่าๆ อยู่ริมถนน ฉันรีบไต่ขอบทางนำรถเข้าไป
หลบฝนที่นั่น พยายามจอดไต่กันเสาตึก เครื่องยนต์ส่งเสียง
ครืดคราดแล้วดับลง

ช่วยด้วยเถิด ช่วยหญิงแก่ที่น่าสงสารอย่างฉันด้วยเถิด
น้ำใสอุ่นๆ เริ่มปรึ่มที่ขอบตา

ฉันจะอย่างไรดี การนั่งนิ่งๆ อยู่ในรถที่ปิดล็อกทุกด้าน
ไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้น แต่ถ้าออกไปแล้วเจอไอ้ฆาตกรโรคจิตล่ะ
ฉันอยากร้องไห้

คงไม่เป็นไรหรอกนะ แล่งไปแล้วหาคนช่วยสักคน

ฉันเปิดล็อกประตู ก้าวลงจากรถอย่างทุลักทุเล ร่มก็
ไม่ได้เอามา ยางดีที่กันสาดชายคาตึกยังพอกันฝนได้ ฉันต้องหา
ใครสักคนมาช่วยดูรถก่อนที่มันจะมีดกว่านี้

มีดเธอ!

ฉันเพิ่งสังเกตว่าตึกแถวนี้ไม่มีไฟเปิดไว้สักดวง

ช่วยลูกข้างด้วยเถิด มันเป็นตึกร้างโหล่มๆ แท้ๆ เลย มีแต่
เสียงลมพัดผ้าใบพับพับกับลูกกรงเหล็กเต็มไปด้วยหยากไย่
บอกให้รู้ว่าตึกหลังนี้ตายแล้ว มันตายแล้วจริงๆ แม้แต่ต้นไม้
ริมชายคาก็ยังแห้งเป็นสีน้ำตาล ยืนตายซากอยู่ในกระถางลาย
มังกรราคาถู

ลมเย็นพัดไอลวนถูกต้นคอจนขนลุก ฉันรีบเดินไปส่องดู
ที่ลูกกรงเหล็ก เพื่อจะเจอใครบ้าง

แล้วฉันก็เห็นมัน ไม่ใช่ลิ เห็นเขา ผู้ชายร่างใหญ่หนวด
เครารุงรังในชุดหมีสีน้ำเงินสกปรกขอมซ่อ เหมือนพวกช่าง
ซ่อมรถ มือถือประแจปากตายใหม่เอี่ยม เขานั่งอยู่บนม้าหินอ่อน
ดูพุงในหลืบเล็กที่ช่วยกันฝนได้ดี นัยน์ตาจ้องฉันไม่กะพริบ

ฉันถอยกรูดไปติดประตูรถ มือรีบคว่ำปุ่มเปิดประตูรถ
มันแข็งและเย็นเฉียบ ฉันบีบมันอย่างแรง เสียงดังกึกๆ แต่มัน
ก็ไม่ยอมเปิดออก ให้ตายเถอะ ไร้อรรถช่วยเอ๊ย ทั้งเกาทั้งพิการ
ฉันเขย่าประตูอย่างแรงมือไม้สั่นไปหมด กระเพาะปัสสาวะ
หดเกร็งจนนี้จะเล็ดออกมาแล้ว

มันมายืนอยู่ข้างหลังฉันอย่างเงิบกริบ ฉันสะดุ้งเหือก
จี๋ทะลักออกมาหนึ่งจนอุ้งที่หว่างขา คอแห้งผืด มัน
เอาเราแน่แล้ว ฉันรับรู้ได้จากเสียงประแจปากตายกระทบกัน
ดังกริกด้านหลัง กลิ่นเหล้าผสมกลิ่นเหงื่อโชยจากตัวมัน

ฉันปวดท่ายทอยหนีบๆ ลมเย็นพัดวูบจนขนอ่อนที่
ท่ายทอยตั้งชัน มันต้องตีฉันตรงนี้แน่นอน ฉันรู้แล้วว่าความรู้สึก
ของคนใกล้ตายเป็นอย่างไร

“รถเสีย?” เสียงมันแหบพร่า กลิ่นเหล้าราคาถูกโชย
เข้าจมูก

ฉันรีบหันตัวไปเผชิญหน้ากับมัน มือจับที่เปิดประตูแน่น
ฉันลองบีบมันดูอีก เพื่อว่ามันจะเปิดออก

“ประตูมันล็อก ไม่เห็นเหรอ”

ฉันหันไปดูประตูถองๆ จริงสิ ฉันล็อกประตูทุกบาน
เพราะกลัวใครจะผลุบเข้ามาในรถตอนติดไฟแดง มีแต่ประตู
ด้านคนขับเท่านั้นที่เปิดทิ้งไว้ตอนฉันลงจากรถตะกี้

เสียงประแจปากตายขยับดังกริก ทำให้ฉันรีบหันกลับไป
เผชิญหน้า มั่นยกประแจเคาะกับมืออีกข้างหนึ่งเป็นจังหวะ
กริก...กริก...กริก

“ฟังข่าวบ้างหรือเปล่า...” มันลากเสียงซ้ำๆ
ฉันพยักหน้า ตาเบิกโพลง ฉีทะเล็กอีก จนได้กลิ่นฉี่
ตัวเอง

“นี่ไง”

มันขยับกุญแจเหล็กในมือ

“นี่ไง...”

กริก...กริก...กริก...

“ลองเจอสิ...หัวบูนแน่” มันหัวเราะลำพองใจ ตาหลุกหลิก
พันเลื่องเป็นคราบ เหมือนไม่ได้แปร่งมาเป็นปี

“เสียงรถเหมือนน้ำมันจะหมด ไม่มีน้ำมันสำรองเธอ”
มันยังขยับประแจเหล็กในมือเป็นจังหวะชวนให้ประสาทผวา

จริงสิ น้ำมันสำรอง น้ำตาปริ่มออกมาด้วยความดีใจ
อีกแล้ว ก่อนออกรถมา ฉันเห็นน้ำมันแกลลอนหนึ่งที่ท้ายรถ
ฉันรีบวิ่งไปท้ายรถ ไขกุญแจเปิดกระโปรงท้ายด้วยมือสั่นเทา
จนลูกกุญแจจะหัก มันมองด้วยความรำคาญ ทำท่าจะขยับ
ตามมาท้ายรถ

“อย่าเข้ามานะ” ฉันร้องเสียงแหบ “ฉันทำเองได้”

แล้วกระโปรงท้ายก็เปิดออก ฉันจ้องดูท่าที่มันอย่าง
หวาดระแวง รีบเอามือล้วงหยิบแกลลอนน้ำมันออกมา แล้วปิด
กระโปรงรถดังโครมคันทันที

“ท่อย่างดูน้ำมันล่ะ” มันทำท่ารำคาญกับกิริยาต่างๆ เงินๆ

ฉันรีบเปิดฝากระป๋อง คว่ำท่อยาง แล้วปิดโดยเร็ว

มันยืนจ้องฉันอยู่ใกล้ๆ ขยับประแจเหล็กในมือดังกริกกริก กริก ดูฉันไขฝาเปิดถึงน้ำมัน ทำไมต้องมีกุญแจไขไขมากมายจังเลย ฉันเริ่มมือสั่นอีกจนแทบจะไขไม่เข้า

“มานี่” มันจับมือฉันไว้ ฉันรีบดึงมือออกอย่างขะเขวี่ยง จี๋เล็ดออกมาอีก

มันแย่งกุญแจไขเปิดถึงน้ำมันอย่างง่ายดาย โยนประแจเหล็กในมืออีกข้างลงกับพื้น หยิบแกลลอนน้ำมันและท่อยางดูดูน้ำมันไหลล้นแล้วค่อยๆ

น้ำมันสีทองไหลเป็นสายลงในถัง ช่วยเติมความหวังให้กับฉัน เดี่ยวฉันก็จะได้ไปพ้นจากตึกร้างบ้าๆนี่เสียที

มันปิดถึงน้ำมันแล้วดึงกุญแจรถไปยังที่นั่งคนขับ เสียงสตาร์ทรถดังแฉก...แฉก...นับสิบครั้ง มันบ่นพึมพำท่าทางหัวเสียตาชุ่นขวางเวลาหันมามองฉัน เสียงสับรถหายาก

แล้วก็มีควันขาวๆพุ่งออกมาจากท่อไอเสีย เครื่องยนต์กระหึ่มเบาๆ เรียบสนิท ฉันถอนใจอย่างโล่งอก ฉันคงรอดพ้นไปเสียที

มันยังคงนั่งอยู่ที่เบาะคนขับ ไม่แสดงท่าทีว่าจะลงจากรถ ฉันเริ่มอึดอัด

“ไปด้วยได้ป่าว ฉันก็ติดฝนอยู่ที่นี่เหมือนกัน” มันจับพวงมาลัยไว้แน่น

“ออกไปจากรถฉันเดี๋ยวนี้” ฉันกระโดดออกมา น้ำตาไหลพราก

ไอ้ฆาตกร แก่ต้องเป็นฆาตกรแน่ๆเลย ตัวฉันสั่นสะท้าน

ออกไปเถอะ...ได้โปรดปล่อยให้ฉันมีชีวิตรอดเถิด อย่าฆ่า
หญิงแก่อย่างฉันเลย ทำทางมันงๆ แต่ก็ยอมขยับร่างกาย
ออกมาจากรถ

“ไม่ให้ไปก็ไม่ให้ไปสิวะ ไม่เห็นต้องตวาดเลย” ตามัน
วาวโรจน์ ทำทางขัดเคือง มันจ้องฉันเหมือนจะกินเลือดกินเนื้อ
แล้วมันก็หันตัวก้มลงไปหยิบประแจปากตายที่พื้น
มันเอานั่นแล้ว มันคงโกรธที่ฉันไม่ยอมให้อาจารย์ไปด้วย
ฉันต้องรีบทำอะไรสักอย่างก่อนที่จะสายเกินไป ไม่มี
ช่วงไหนจะเหมาะเท่ากับช่วงที่มันกำลังก้มร่างลงอีกแล้ว

ฉันพุ่งตัวเข้ากระแทกมันจากด้านหลัง ร่างมันคะมำ
เพราะไม่ทันตั้งตัว ฉันรีบคว้าประแจปากตายที่พื้น กระชပ်ใน
มือแน่น ย่างเข้าหาร่างที่กำลังพลิกตัวขึ้นมา มันมองฉันด้วย
สายตาเหลือกลาน

ผัวะ...ฉันพาดมันสุดแรง

มันยกมือรับ เสียงกระดูกหักดังกร๊อบ แขนขวาหักกลาง
ห้อยลงทันที

ฉันพาดซ้ำอีกที่ขมับ

เสียงดังโพละ เลือดทะลักออกทางจมูก ร่างหงายไป
ด้านข้าง แล้วกระตุกอย่างแรงเหมือนหมูถูกทุบ มันดิ้นโครมคราม
เกือบนาทีจึงสงบลง

มันตายแล้ว ไอ้ฆาตรกรโรคจิตที่เป็นเสนียดสังคม หญิงแก่
อย่างฉันพิชิตมันได้แล้ว

ฉันเปิดกระโปรงท้ายรถอย่างโล่งใจ อาการปวดจี๋หายไป
แล้ว ฉันลากร่างใหญ่ของมันอัดเข้าไปที่กระโปรงท้ายรถ ในนั้น

มีศพชายสองคนนอนคุดคู้อยู่แล้ว พวกมันล้วนแต่เป็นฆาตกร
โรคจิตทั้งนั้นเลย

ฉันขับรถต่อไปอย่างสบายใจ ผมนเริ่มซาลงแล้ว มือเอื้อม
เปิดวิทยุฟังข่าวฆาตกรโรคจิตอีก

พอดีเลย รายการวิทยุกำลังมีการสัมภาษณ์หมอเจ้าของไข้
เกี่ยวกับฆาตกร ฉันฟังอย่างใจจดใจจ่อ จะได้เป็นข้อมูลค้นหา
ฆาตกรเพิ่มอีก

“ครับ” เสียงหมอที่ฉันคุ้นเคย ฉันนึกภาพหมอแก่ๆ
ผู้เชี่ยวชาญทางจิตเวชแวนนาเตอะ

“คนไข้คนนี้เป็นโรคจิตอย่างรุนแรง มีอาการที่เรียกว่า
บุคลิกภาพเชิงซ้อน เวลาอาการกำเริบจะมีบุคลิกภาพเปลี่ยนไป
คือชอบคิดว่าตัวเองเป็นผู้หญิงแก่ และคิดว่าคนรอบข้างจะ
ทำร้ายตน ผู้ป่วยมักจะชิงฆ่าคนที่ตัวเองระแวง จากประวัติ
เขาเคยฆ่าคนมาแล้วติดๆ กันถึง 13 คนในวันเดียว ผู้ป่วยชาย
คนนี้...”

ฉันเอื้อมมือปิดวิทยุอย่างขัดเคือง

มีเด็กหนุ่มอายุราวยี่สิบสามปีโบกรถอยู่ข้างทาง ฉัน
ชะลอรถไขว่กระจกมอง เด็กหนุ่มเปียกมะล่อกมะล่ำๆ ถูงทะเล
ใบใหญ่วางอยู่ข้างๆ

“ผมอาศัยไปด้วยได้มั้ยครับ พี่ชาย”

พี่ชายอะไร ไ้ไ้เง่ ฉันเป็นผู้หญิงนะ

สงสัยมันจะเป็นบ้าแน่เลย

ฉันเริ่มปวดจี๋อีกแล้วละ

ผีหลอก

คุณ กลัวผีไหมครับ ผมเป็นคนหนึ่งล่ะที่ไม่กลัวผีหลอก ไม่ใช่เพราะผมเป็นลูกสัปเหร่อหรือเรียนจบแพทย์หรอกนะ ผมไม่กลัวผีจริง ๆ ผมจะเล่าเรื่องหนึ่งให้ฟัง แล้วคุณจะได้เชื่อว่าคุณไม่กลัวผีหลอกจริงแท้แน่นอน

สมัยผมกำลังรุ่น ๆ ผมคลุกคลีกับคนตายเป็นประจำ เพราะพ่อผมรับงานเป็นสัปเหร่อให้พวกมะกันที่โคราช

สมัยนั้น ไอ้กันมันรบกับเวียดนามตายเป็นพันเป็นหมื่น การสับศพฝรั่งทั้งดำและขาวเป็นชิ้น ๆ ต้มในป๊อบ รูดเอาแต่กระดูกส่งกลับอเมริกาดูจะเป็นเรื่องปกติสำหรับผม พอ ๆ กับการทำต้มยำไก่หนังแหละ ถ้าใส่ตะไคร้ ใบมะกรูด บีบมะนาว มันก็คงน่าชดไม่หยอก

ผมยังจำได้ถึงคืนหนึ่ง ในวัดป่าสาละวันที่พ่อผมไปช่วยงานเป็นประจำ ชื่อวัดป่าก็คงบอกให้รู้ว่าอยู่ไกลแค่ไหน มันเป็นวัดเล็ก ๆ ในชนบท มีหลวงพี่เจ้าอาวาสจำวัดรูปเดียวกับสามเณรขาวใหม่อีกสองรูป

คืนนั้นเป็นคืนข้างแรม ผมกับพ่อช่วยกันมัดตราสังศพ ไม่มีญาติเพื่อทำพิธีตามประสาชาวบ้าน ๆ ตั้งแต่เช้า

ก็ไม่มีอะไรมากหรอก ศพในโลงไม้เก่า ๆ ฝาโลงก็ไม่มี ต้องเอาเลื่อยขาดวินมาคลุมไว้ไม่ให้ดูจาดตา พอตกคำ ก็มี

มีคนยากแค้น ๆ กับชาวบ้านรุ่นไม่ใกล้ฝั่งอีก 2-3 คนเท่านั้นมาร่วมพิธี บรรยากาศวังเวงพิลึก

ขณะพระเริ่มสวด ผมกับพ่อหลบมุมล่อหมากรูกันเงิบ ๆ บนศาลาใต้ถุนสูงมีเพียงแสงตะเกียงเท่านั้นที่สาดส่องสลัว ๆ บนศาลาแห่งนั้น

พักเดียวก็มีเสียงฮือบนศาลา เสียงพระสวดสะดุดลงแล้วเริ่มต่อ แต่ไม่ค่อยเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันแล้ว

ผมกับพ่อหันไปก็เห็นเสื้อที่ครอบโลงไว้สั้นเบา ๆ เป็นจังหะ ลุงแก่ ๆ หยุดเคี้ยวหมาก ตาจ้องโลงศพไม่กะพริบ เนรลูกคู่ก็สวดถูก ๆ ผิด ๆ ตัวเจ้าอาวาสเองก็สวดเสียงแหบเครือตาจ้องเหม็ง

ทันใดนั้น เสื้อปิดฝาโลงก็สั้นอย่างแรง พ่อผมลุกขึ้นท่าเตรียมพร้อม เสียงพระสวดหยุดลง

แล้วความโกลาหลก็เกิดขึ้นเมื่อเสื้อลอยวูบเข้าหากกลางวง ท่านเจ้าคุณวิ่งพรวดเดียวก็ถึงบันได ตามไปด้วยพ่อผมและเนรทั้งสอง ส่วนลุงแก่ ๆ เป็นลมอยู่บนพื้น มีผมคนเดียวที่นั่งอยู่เฉย ๆ

ก็บอกแล้วว่าผมไม่กลัวผี

ยังไม่ทันที่พ่อจะวิ่งพ้นบันได ก็มีเสียงร้องเบา ๆ ดังออกมาจากใต้เสื้อผืนนั้น

“แฉ่ว”

เสียงแมวนี่เอง มันคงเข้าไปนอนอยู่ในโลง พอหิวก็คงหาทางปีนออกมาจากโลง

คืนะที่ผมนั่งดูอยู่เฉย ๆ ถ้าวิ่งตามพวกนั้นไป ก็คงคิดว่า

ผีหลอกแล้ว แต่กว่าจะตะโกนบอกกันให้รู้เรื่อง เจ้าอาวาสก็วิ่งไปถึงหน้าวัดแล้ว

ตั้งแต่นั้นมาคนในหมู่บ้านก็ยอมรับว่าผมเป็นคนไม่กลัวผีจริงๆ หลายคนสรุปว่าผมไม่กลัวผี เพราะผมเรียนหนังสือเก่งถึงขนาดสอบติดแพทย์ขอนแก่น

จริงๆ แล้วผมไม่กลัวผีเพราะผมอยากเห็นผีมากกว่า ผมมักจะท้าทายให้ผีมาโผล่ตรงหน้าเสมอ จะได้รู้ตัวรู้แดงกันไปข้างหนึ่ง

แต่จนแล้วจนรอด ผมเรียนแพทย์จบก็แล้ว กลับมาประจำที่โรงพยาบาลอำเภอเล็กๆ ที่บ้านผมก็แล้ว ผ่าศพเป็นร้อยผมก็ยังไม่เคยเห็นผีสักตัว จนผมเกือบจะสรุปแล้วว่าผีไม่มีในโลก

แล้ววันหนึ่ง ผมก็มีโอกาสเจอผีจริงๆ สมที่ตั่งตารอคอยมันเป็นผีหนุ่มท่าทางกะล่อน อายุราวยี่สิบห้าปี ซื่ออกมันโดนรถยนต์ชนตอนหัวรุ่ง มาตายโรงพยาบาลเอาตอนป่วยที่ผมอยู่เวรพอดี

ผมดูอาการก็รู้แล้วว่ามันจะไม่รอด เพราะเลือดตกในสมองและเสียเลือดมากเนื่องจากตับฉีก และลำไส้ขาดหลายแห่ง ผมพยายามผ่าตัดช่วยมันสุดฤทธิ์ แต่ก็ไม่สำเร็จ

ตอนที่มันยังรู้ตัว มันมีหน้าทะเล้นพูดกับผมอีกว่า

“ถ้าผมตาย ผมจะมาหลอกหมอ”

ผมได้แต่มองมันอย่างเวทนา มันขู่ผิดคนซะแล้ว คนอย่างหมอชนายุทธไม่เคยกลัวผีหลอกมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ขอแต่ให้มาจริงๆ เกอะ

แล้วมันก็มาจริง ๆ คีนั่นเอง มันมาโผล่ในห้องนอน บ้านพักแพทย์ตอนดึก เสียงหมาหอนรบกวนกันเป็นระยะ ๆ กลิ่นดอกช่อนกลิ่นลอยมาจากไหนไม่รู้

คีนั่นเป็นคีนันท์เพ็ญเสียด้วย ถ้าเป็นคนอื่นคงคลุ้มไปไปแล้ว แต่ไม่ใช่สำหรับหมอชานูท ผมนั่งรอมันอย่างสงบ

มันปรากฏกายที่ปลายเตียง ร่างมันดูชัดไว้สีเลือด มองเห็นแผลผ่าตัดที่หน้าท้องเป็นทางยาวจากลิ้นปี่ถึงสะดือ ผมจ้องมันตรง ๆ มันหัวเราะหึ ๆ

ผมหัวเราะตาม

“หมอไม่กลัวเหรอ” มันทำหน้างง ๆ

“กลัวทำไม” ผมถามมัน

ผีโผล่ออกมาทางหน้าต่างมืด มันแลบลิ้นยาวออกมา ลูกตาถลน แล้วหลุดตบลงพื้น ผมโวยวายลั่น

“เฮ้ย ไอ้บ้า เดี่ยวพรหมเปื้อนหมด อย่าเล่นสกปรกชีวิตะ”

ท่าทางมันงงหนักเข้าไปอีก แล้วมันก็เปลี่ยนกลยุทธ์ใหม่ มันค่อย ๆ ดึงไหมที่ผมเย็บปิดแผลออกทีละปล้อง ไล่ค่อย ๆ ทะลักออกมา

ผมมองดูอย่างชื่นชม นั่นไงแอปเพนดิกซ์ สมอล-อินเทสทิน แพนครีส์ โอ้โฮ...ชัดกว่าตอนเรียนแพทย์อีก ผมเลยขอให้มันโชว์ทุกชิ้นเพื่อประโยชน์ทางการแพทย์ว่าด้วยวิชา... “อนาโตมี” ของมนุษย์

ผีโผล่ออกมาอมแพ้ มันเก็บตับไตไส้พุงกลับเข้าที่ ผมเลยชวนมันไปที่ห้องรับแขก หยิบหมากรุกรูมานั่งเล่นกันจนสองยาม มันเล่นเก่งกว่าผมอีก ผมแพ้มันติด ๆ กันสามกระดาน

จนกระดานสุดท้ายที่ผมตั้งหมากกลวง มันติดในวงล้อม ทำทางจะอัปจน มันเครียดจัดจนต้องขอนุหรือผมสูบ ผมนั่งดูควันนุหรือออกทางหู กระบอกตา และตามรอยผ้าตัดที่ผมทำไว้จนพรุณ มันหาทางแก้หมากไม่ได้เลย

เสียงโก่งขับลูกเราทั้งสองจากภวังค์ ทำทางมันยิ้มอย่างพอใจ มันขยับโคนมาปิตรุก แถมรุกผมกลับอีก ผมต้องขยับขุนหนีเข้าบังตาเรือตัวเอง มันรีบถอยขุนออกทันที

เสียงเจ้าออกหัวเราะอย่างภาคภูมิ ผมอดนับถือมันสมองของมันไม่ได้

“ผมต้องไปแล้วหมอ หมอทำให้ผมมีความสุขจริงๆ ผมไม่โทษหรอกว่าหมอทำให้ผมตาย คงเป็นคราวเคราะห์ของผมเอง หมอก็ช่วยผมสุดฝีมือแล้ว ผมไม่น่ามาหลอกหมอเลย...”

ทำทางมันสำนึกผิด ผมมองมันด้วยความสบายใจ มันควรจะรู้ว่าหมอบ้านนอกจบใหม่อย่างผมก็มีฝีมือแค่นี้แหละ ถ้าญาติพามันส่งโรงพยาบาลจังหวัดเสียแต่แรก มันอาจรอดก็ได้ แต่ช่างมันเถอะ ยังไงมันก็ตายแล้ว

“หมอ” มันมองผมเหมือนจะขอใจ “ผมไม่รู้จะตอบแทนหมอยังไงดีที่พยายามช่วยผม และอยู่เป็นเพื่อนผมทั้งคืน นอกจาก...” มันชะงักงันที่มีแต่เลือดมาใกล้ผม กระซิบเบาๆ

“...”

“ขอบใจมากเจ้าออก หมอจะไม่ลืมพระคุณเลย”

ผมดีใจจนเนื้อเต้น มันไหวผม บอกคืนพรุ่งนี้จะมาเล่นหมากกระดานนี้ต่อให้จบ มันต้องไปก่อน เพราะจวนสว่างแล้ว

กว่าผมจะตื่นก็เกือบสิบเอ็ดโมง ผมตะกายขึ้นจากที่นอน
น้ำหาไม่ต้องอาบแล้ว ผมรีบคว้ารถโรงพยาบาลวิ่งไปตลาดทันที
ผมถอนเงินในธนาคารที่สะสมไว้ทั้งหมดร่วมแสนบาท

โธ่ แพทย์จบใหม่จะเอาเงินมาจากไหนมากมายนักหนา
ไหนจะต้องไถ่ที่ดินให้พ่อ ส่งเงินให้น้องอีกสี่คนเรียน

โอกาสทองเป็นของผมแล้ว ผมวิ่งซื้อหอยพลานทั้งตลาด
ศูนย์ศูนย์ศูนย์

เลขนำโชคของผมหาซื้อง่าย เพราะไม่มีใครซื้อเลขประหลาด
อย่างนี้

แต่เช้าก็แพร่ไปอย่างรวดเร็ว คนป่วยที่มาตรวจโรคตอน
บ่ายแทบทุกคนถามผมเรื่องผมถอนเงินธนาคารซื้อหอยเลข
ประหลาด บางคนยังวิจารณ์ว่าเลข 000 ไม่มีทางถูก

ผมได้แต่อมยิ้ม

พอใกล้สามโมง ผมไม่มีสมาธิทำงานแล้ว ผมบอก
นำผ่องนักรการให้สั่งอาหารเลี้ยงพยาบาลทั้งโรงพยาบาล เตรียม
เครื่องเซ่นหัตถ์หมูพร้อมธูปเทียน แกถามว่าเซ่นใคร ผมก็ไม่ตอบ
ยิ้มลูกเดียว

ชาวบ้านที่รู้ข่าวพลอยมาชุมนุมกันยังโรงพยาบาล มีชาวบ้าน
คนหนึ่งเอาวิทยุมาเปิด ฟังผลการออกสลากกินแบ่งรัฐบาล
บางคนก็เชียร์ผม ไป ๆ มา ๆ ก็เกิดวงนอกพนันกันว่าผมจะถูก
หอยมัย

แล้วนาฬิกาใจก็มาถึง พยาบาลที่ว่างงานก็พลอยมาร่วม
ล้อมวงกัน บรรยาการคึกคักเข้าไปใหญ่ จนเมื่อเสียงวิทยุอื้อ
ดังขึ้น

“รางวัลที่หนึ่ง งวดประจำวันที่สิบหก เมษายน พุทธ-
ศักราชสองพันห้าร้อยสามสิบหก เลขที่ออก...”

เสียงคนเบาลง

“เจ็ด”

“หนึ่ง”

“หก”

หลายคนเริ่มเงยเสียง

“สี่”

มีเสียงคนพาลม

“ศูนย์”

มีเสียงฮือฮาดังเบา ๆ

“ศูนย์”

ผมชนลุกด้วยความดีใจ ไไทยมุงฮือฮา

แล้วเลขนำโชคตัวสุดท้ายก็ประกาศออกมา ทุกคน
เงยกริบ แม้แต่ด้ายตักเส้นก็คงได้ยิน

“หก”

มีเสียงถอนหายใจดังเหือกจากคนรอบข้าง

ผมหน้ามืด โลกหมุนคว้าง ได้ยินเสียงตัวเองตะโกน

“ไว้ย ผีหลอก”

หมอจู่

ณ ยาวสลวยของวิภาวีช่างละเอียดนุ่มราวแพรไหม ดูเป็นสีน้ำตาลทองเวลาต้องแสงจัดๆ มันไม่ค่อยจะรับกับดวงตากลมโตที่ไล่ด้วยอายแชโดว์สีเหลืองมุกกับริมฝีปากสีแดงสดของเธอเท่าไรหรอก แต่ผมก็ชอบพิศดูเสมอๆ

เธอนั่งซุกอยู่ในอ้อมกอดของโซฟาที่บุด้วยหนังแกะนุ่มอย่างมีความสุข เสียงหัวเราะคิกคักของเธอทำให้ผมสุขใจและภูมิใจอย่างช่วยไม่ได้

ไม่น่าเชื่อเลยว่าผู้หญิงที่สดใสแสนหวานเช่นเธอ จะเคยเป็นอย่างนั้นมาก่อน มันน่าหงุดหงิดเวลาคิดถึงเรื่องนี้ขึ้นมา

ผมกระดกวิสกี้นมมือกริบใหญ่ เสียงน้ำแข็งกระทบแก้วเหมือนเสียงกระดิ่งเรียกบ่อย วิภาวีเดินมารับแก้วไปจากผม วิสกี้ออนเดอะร็อก เธอรู้ดี แน่นอนหญิงฉลาดอย่างเธอย่อมรู้ดีว่า ถ้าไม่ใช่เพราะผม ปานนี้เธอคงเป็นได้แค่ไอตัวเนาๆ แถวพัฒนพงศ์เท่านั้นแหละ

ผมภูมิใจทุกครั้งที่ได้คิดว่าผมได้ช่วยคนที่ผมรักขึ้นมาจากนรก หาเงินให้เธอได้ใช้จ่ายอย่างเพียงพอด้วยลำแข้งของตัวเอง

ลำแข้งเธอ มันก็ไม่แข็งลำแข้งหรอกถ้าว่าไปแล้ว ลำอื่นมากกว่า แต่ก็ช่างมันเถอะ ก็ไม่ใช่เพราะไอ้ลำนี้นะหรือหรือที่สร้างบ้านหลังนี้ กับรถสปอร์ตสีแดงและเงินฝากในธนาคารอีก

4 ล้านกว่าบาท ผมเอื้อมมือจับมันบีบเบาๆ อย่างลำพองใจ

วิภาวีหัวเราะคิกที่เห็นผมทำอะไรประหลาดๆ

“คิดอะไรอยู่คะ อีกรอบไม่ไหวแล้วนะ” เธอมองยั่วชวน
ขม้ายตาต่ำ ผมยื่นมือรับแก้ววิสกี้ แล้วผมก็สังเกตเห็นเล็บ
สีแดงเพลิงที่จับแก้วอยู่

“วิ พี่บอกเธอหลายหนแล้วอย่าทาเล็บสีนี้”

ใช่! มันทำให้เธอดูเป็นกะหรืออยู่อย่างนั้นแหละ ผมอยาก
ลบทุกอย่างที่เป็นสัญลักษณ์ต่ำๆ นั้นออกไปให้หมด

วูบเดียวที่ผมเห็นเธอหน้าเสีย แล้วรอยยิ้มก็กลับมาประดับ
บนใบหน้าสวยนั้นอีกครั้ง

“คะ” เธอรับคำเบาๆ

ผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าผมนี้ผมเข้มงวดกับเธอเกินไป
หรือเปล่า ทุกครั้งที่ผมแวบมาหาเธอ ผมมักจะสั่งให้เธอเลิก
ทำโน่นเลิกทำนี่ โดยไม่สนใจความคิดเห็นของเธอ เธอคงเหงา
ที่ต้องนอนอยู่กับบ้านคอยผมไปวันๆ และใช้เวลาให้หมดไป
กับวงไฟในหมู่เพื่อนเก่าชั้นต่ำ หรือไม่ก็การช้อปปิ้งแบบประชด
ชีวิต

แต่เธอก็ยอมทำตามที่ผมขอทุกครั้ง ยกเว้นอยู่บางอย่าง
เช่น ไม่เลิกใส่ชุดรัดรูปกับรองเท้าบูตสีดำ ไม่เลิกทาเล็บแดง
ผมรู้สึกหงุดหงิดเมื่อคิดถึงมัน

เสียงน้ำแข็งกระทบแก้วบาง ทำให้ผมตระหนักว่าผมดื่ม
มากเกินไปแล้ว ผมวางแก้วลง มองตัวเองในกระจกโบราณ
บานใหญ่ที่ผมกดพื้นซื้อมาประดับห้องรับแขกเพื่อยกระดับให้
กับตนเอง

ในสายตาของเพื่อนบ้านแล้ว บ้านนี้จะต้องเป็นบ้านของ
หนุ่มนักธุรกิจคนรวยใหม่กับภรรยาสาวลูกผู้ดี ไม่ใช่บ้านของ
ไอ้ตัวกับอีตัวพัฒนพงศ์

กระจกบานนั้นสะท้อนภาพหนุ่มรูปงามวัยยี่สิบแปด
ผิวสีน้ำตาลทอง อันเนื่องจากแดดชายหาดโลมเลียสม่ำเสมอ
หน้าอกแน่นหนึบไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ คิ้วเข้มคม รับกับจมูกโด่ง
ที่ผ่านการทำศัลยกรรมอย่างแนบเนียน ผมมองด้วยความ
ภาคภูมิใจ ผมได้ผลประโยชน์ไม่น้อยเลยจากสิ่งที่พ่อแม่
ให้มา มันมากพอที่ผมจะหยุดและเริ่มชีวิตครอบครัวกับภรรยา
ที่แสนดีและว่าเหวได้แล้ว

ขออีกคืนเดียวเท่านั้น

“จะไปแล้วหรือคะ” เธอเดินมากอดร่างเปลือยของผม
อย่างรักใคร่ เสียงเธอแว่วอน

“วิไม่อยากให้คุณทำลาย มันอันตรายเกินไป คุณต้อง
ระวังตัวให้ดีนะคะ วิจะรอคุณ”

เธอเดินไปหยิบของที่ผมสั่งให้เตรียมไว้ มันเป็นเครื่องมือ
หากินที่มีค่ายิ่ง ท่าทางลังเลเมื่อยื่นให้ผม

“สัญญา นะคะ ว่าจะเป็นครั้งสุดท้ายในชีวิต”

“ผมสัญญา ครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้ายเพื่ออนาคตของตัวเอง
แล้วเราจะอยู่ด้วยกันตลอดไป” ผมจูบที่หน้าผากเธอ เห็นน้ำตา
แวววามที่ขุ่นตาล่าง

ผมสวมเสื้อผ้าอย่างรวดเร็ว รับถุงกระดาษจากเธอ แล้ว
รีบตัดใจเคลื่อนรถเบนซ์คันงามออกจากบ้านทันที

ใบหน้าสลดและน้ำตาเอ่อที่ขอบตา ยังลอยวนเวียนอยู่ในหัว
 สำนึกขณะที่ผมเลี้ยวรถเข้าอุทยานหลังนั้น ผมทิ้งวิภาไว้ให้อยู่
 คนเดียวมาเกือบสามปีแล้ว แต่เธอก็ยังเฝ้ารอผมอย่างอดทน

สิ่งที่ปลอบประโลมใจเธอไว้ คือทะเบียนสมรสที่ผมมอบ
 ให้แก่เธอเมื่อปีที่แล้วกับค่าใช้จ่ายประจำตัวเดือนละหมื่นห้า เรา
 มีโอกาสเจอกันเพียงเดือนละครั้งสองครั้งเมื่อหาทางแวนจาก
 ขุมสมบัติเคลื่อนที่เร็วกว่าสี่ลีนินได้

ผมคิดถึงชีวิตตัวเองแล้วอดภูมิใจไม่ได้ ผมสร้างตัวเอง
 ขึ้นมาด้วยวิธีของผม วิธีที่ใครจะว่าอย่างไรก็ช่างเถิด แต่การที่
 เป็นเด็กบาร์โง่ๆ ขายนํ้าที่ละแปดร้อยบาทไม่ทำให้ผมเจริญได้
 หรอก จึงไม่ใช่เรื่องแปลกเลยถ้าผมจะยอมไปอยู่กินกับใครสักคน
 ที่ทุ่มเงินเลี้ยงดูผม

ตอนนั้นผมยอมรับว่ายังอ่อนหัดนัก จึงได้เงินมาแค่ไม่กี่
 แสนบาท ในช่วงเวลาสิบเดือนที่อยู่ด้วยกัน วยี่สิบปีที่คึกคะนอง
 อัดแน่นด้วยพลังของผม ให้ผมสนองตอบได้ตลอดเวลา

แต่เมื่อเวลาผ่านไปพักหนึ่ง ผมเริ่มรับไม่ได้กับการมี
 เพศสัมพันธ์กับชายแก่ฟุงพลู่หัวเถิก ผมเริ่มหาทางออกห่างและ
 ผมก็ทำได้ดีเสียด้วย มีคนพบศพหมอแก่หัวโหลวายตายในคลินิก
 ตัวเอง ไม่มีร่องรอยการฆาตกรรม

แน่นอน ผมทำได้ดีจริงๆ

ก็ต้องยกความดีให้กับหมอหน้าโง่คนนั้นที่สอนผมมาก
 เกินไป มากจนเข้าสู่ภพชาติที่ว่า “หมองูตายเพราะงู”

หลังจากนั้น ผมก็ใช้ชีวิตเรื่อยเปื่อยอีกเป็นปี จนมี
 หญิงม่ายรวยทรัพย์อัปปัญญาพาผมไปฟุ้งฟัก